

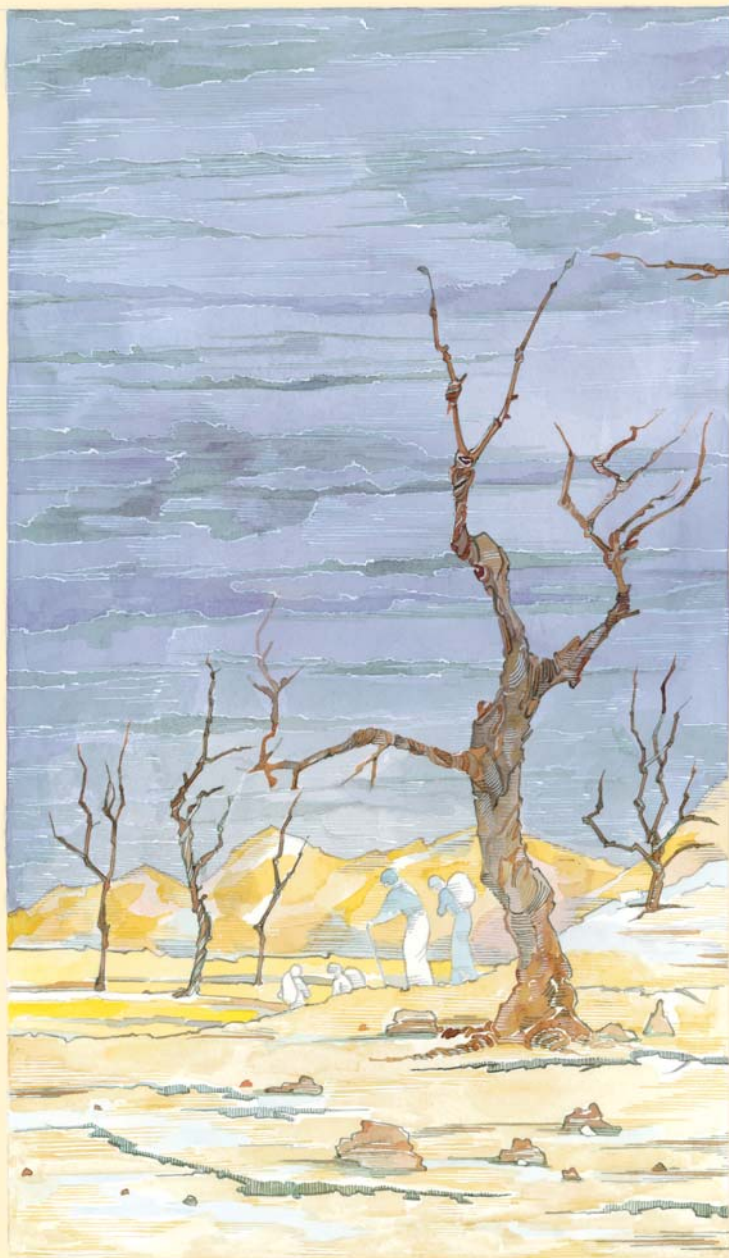
רוח

רות

א ויהי בימי שפוט השפטים ויהי רעב בארץ וילך איש מבית לחם
 ב יהודה לגור בשדי מואב הוא ואשתו ושני בניו ושם האיש אלימלך
 ושם אשתו נעמי ושם שני בניו מחלון וכליון אפרתים מבית לחם
 ג יהודה ויבאו שדי מואב ויהיו שם: וימת אלימלך איש נעמי
 ד ותשא ר היא ושני בניה: וישאו להם נשים מאביות שם האחת
 ה ערפה ושם השנית רות וישבו שם כעשר שנים: וימתו גם שניהם
 ו מחלון וכליון ותשא ר האשה משני ילדיה ומאשה: ותקם היא
 ז וכלתיה ותשב משדי מואב כי שמעה בשדה מואב כיפקד יהוה
 ח את עמו לתת להם לחם: ותצא מן המקום אשר היתה שמה
 ט ושתי כלתיה עמה ותלכנה בדרך לשוב אל ארץ יהודה: ותאמר
 י נעמי לשתי כלתיה לכנה שבנה אשה לבית אמה יעשה יהוה ^{יש}
 יא עמכם חסד פאשר עשיתם עם המתים ועמדי: יתן יהוה לכם
 יב ומצאן מנוחה אשה בית אשה ותשק להן ותשאנה קולן ותבכינה:
 יג ותאמרנה לה כי אתך נשוב לעמך: ותאמר נעמי שבנה בנתי
 יד למה תלכנה עמי העוד לי בנים במעי והיו לכם לאנשים: שבנה
 טו בנתי לכן כי זקנתי מהיות לאיש כי אמרתי ישלי תקוה גם הייתי
 טז הלילה לאיש וגם ילדתי בנים: הלהן תשבנה עד אשר יגדלו
 יז הלהן תעגנה לבלתי היות לאיש אל בנתי כימרלי מאד מכם
 יח כי יצאה בי ידיהוה: ותשנה קולן ותבכינה עוד ותשק ערפה
 יט לחמותה ורות דבקה בה: ותאמר הנה שבה יבמתך אל עמה
 כ ואל אלהיה שובי אחרי יבמתך: ותאמר רות אל תפגעני כי לעזבך
 כא לשוב מאחריך כי אל אשך תלכי אלך ובאשר תליני אלין עמך
 כב עמי ואלהיך אלהי: באשר תמותי אמות ושם אקבר כה יעשה

RUTH

1 Once, in the days when the Judges judged, there was a famine in the land. And
 2 one man set out from Bethlehem of Judah and journeyed to live for a while in
 3 the land of Moab, and his wife and two sons came with him. This man's name
 4 was Elimelek, his wife's was Naomi, and his two sons' names were Mahlon and
 5 Kilyon, all Ephrathites from Bethlehem of Judah. They duly arrived in the land of
 6 Moab, and there they stayed.
 7 But then Elimelek, Naomi's husband, died, and she was left there with her
 8 two sons. Both of them married Moabite women – the first was called Orpah,
 9 and the second was called Ruth – and they lived on there for some ten years.
 10 And after that, the two of them – Mahlon and Kilyon – died as well, and the
 11 woman was left bereaved of both her children and of her husband. And she got
 12 up, her daughters-in-law with her, to return from the land of Moab; for word
 13 had reached her in the land of Moab, that the LORD had brought His people to
 14 mind, and granted them bread.
 15 So she left the place where she had been, both of her daughters-in-law with her,
 16 and set off back to the land of Judah. But to her two daughters-in-law she said, “Go
 17 on now, please, turn back, each to your own mother's house, and may the LORD
 18 show you that same kindness that you have shown the dead, and me. May the
 19 LORD grant that you find your resting place, each in her husband's home –” and
 20 as she kissed them, they wept aloud. And they said to her, “No. We are returning
 21 with you to your people.”
 22 Said Naomi, “Turn back, daughters, why would you come with me? Have I still
 23 sons in my womb who could be husbands to you? Turn back, my daughters, go;
 24 I am too old to be with a man. Even were I to say, ‘there is hope for me still’;
 25 were I even this night to be married, even if I could bear sons again – are you to
 26 wait for them as they grow? Would you be chained to them, never to be another
 27 man's? No, daughters, your presence is very bitter to me now, for the hand of
 28 the LORD has beaten me.”
 29 Aloud they wept, still more, and then Orpah kissed her mother-in-law – but
 30 Ruth clung to her.
 31 And Naomi said, “Your sister-in-law has turned back, to her people, to her gods.
 32 Turn back after your sister-in-law.”
 33 But Ruth replied, “Do not entreat me to leave you, to turn back and not to go
 34 after you. Wherever you walk, I shall walk; wherever you lie down, there shall
 35 I lie. Your people is my people; your God is my God. Wherever you die, there
 36 I die, and there shall I be buried. All of this may the LORD show me, and more,
 37 for death alone will part me from you.”

וַיָּמָתוּ גַם־שְׁנֵיהֶם מִחֵלוֹן וְכִלְיוֹן
וְהַשָּׂאֵרָה הָאִשָּׁה מִשְׁנֵי יְלָדֶיהָ וּמֵאִישָׁהּ:
פֶּרֶק א, פְּסוּק ה

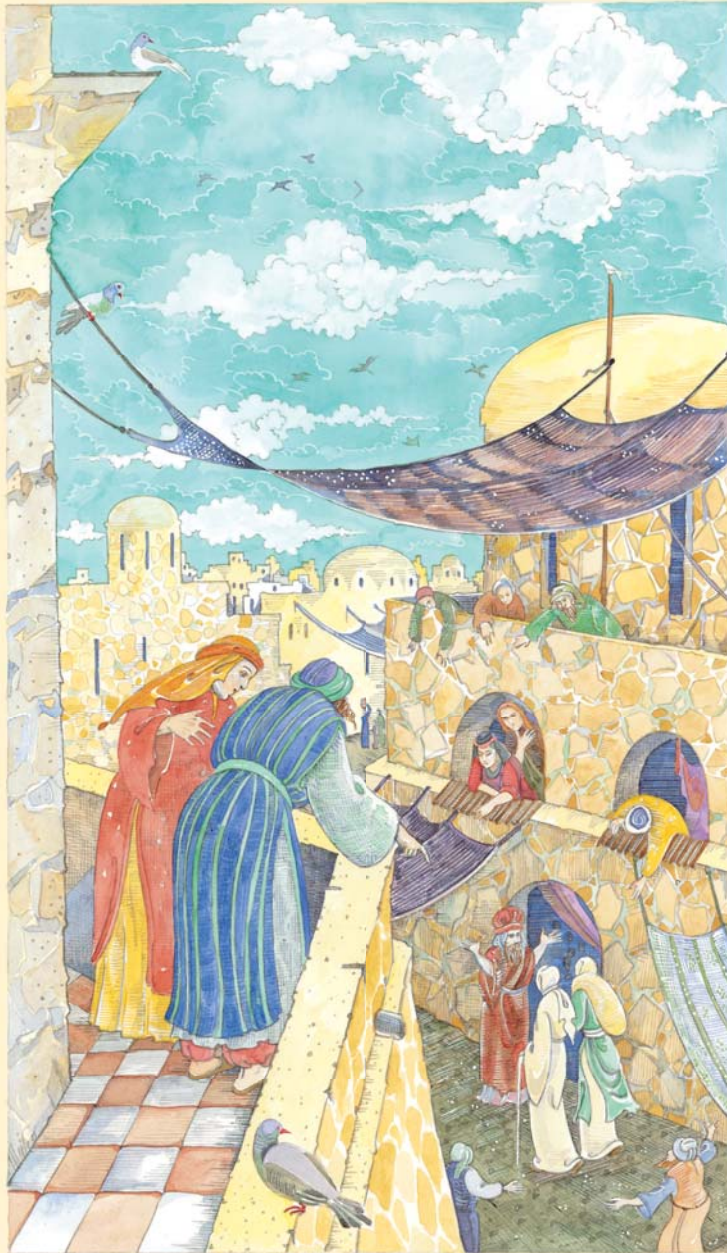

*And after that, the two of them – Mahlon and Kilyon – died as well,
and the woman was left bereaved of both her children and of her husband.*

Chapter 1, verse 5

יח יהוה לו וְכֹה יוֹסִיף כִּי הַמּוֹת יִפְרִיד בֵּינִי וּבֵינְךָ: וַתֵּרֶא כִּי־מִתְאַמְצֶת
 ט היא ללכת אתה ותחדל לדבר אליה: ותלכנה שתיהם עד-בואנה
 י בית לחם ויהי כבואנה בית לחם ותהם כל-העיר עליהן ותאמרנה
 כ הזאת נעמי: ותאמר אליהן אל-תקראנה לי נעמי קראן לי מרא
 כא כִּי־הִמְר שְׂדֵי לִי מָאֵד: אֲנִי מְלֵאָה הַלְכָתִי וְרִיקָם הַשִּׁבְנִי יְהוָה
 כב למה תקראנה לי נעמי ויהוה ענה בי ושדי הרע לי: ותשב נעמי
 ורות המואביה כלתה עמה השבה משדי מואב והמה באו בית
 ב א לחם בתחלת קציר שערים: ולנעמי מידע לאישה איש גבור חיל מודע
 ב ממשפחת אלימלך ושמו בעז: ותאמר רות המואביה אל-נעמי
 ג אלכה-נא השדה ואלקטה בשבלים אחר אשר אמצא-חן בעיניו
 ד ותאמר לה לכי בתי: ותלך ותבוא ותלקט בשדה אחר הקוצרים
 ד ויקר מקודה חלקת השדה לבעז אשר ממשפחת אלימלך: והנה-
 ה בעז בא מבית לחם ויאמר לקוצרים יהוה עמכם ויאמרו לו יברכך
 ה יהוה: ויאמר בעז לנערו הנצב על-הקוצרים למי הנערה הזאת:
 ו ויען הנער הנצב על-הקוצרים ויאמר נערה מואביה היא השבה
 ז עם-נעמי משדי מואב: ותאמר אלקטה-נא ואספתי בעמדים אחרי
 ח הקוצרים ותבוא ותעמוד מאז הבקר ועד-עתה זה שבתה הבית
 ח מעט: ויאמר בעז אל-רות הלא שמעת בתי אל-תלכלי ללקט
 ט בשדה אחר וגם לא תעבורי מזה וכה תדבקין עם-נערו: עיניך
 י בשדה אשר-יקצרון והלכת אחריהן הלא צויתי את-הנערים
 י לבלתי נגעך וצמת והלכת אל-הפלים ושתיית מאשר ישאבון
 י הנערים: ותפל על-פניה ותשתחו ארצה ותאמר אליו מדוע מצאתי
 יא חן בעיניך להפירני ואנכי נכריה: ויען בעז ויאמר לה הגד הגד לי
 יב כל אשר-עשית את-חמותך אחרי מות אישך ותעזבי אביך ואמך
 וארץ מולדתך ותלכי אל-עם אשר לא-ידעת תמול שלשום: ישלם
 יהוה פעלך ותהי משפחתך שלמה מעם יהוה אלהי ישראל אשר-

18 Naomi saw that Ruth was determined to come with her, and she spoke to her
 19 no more. The two of them walked on until they came to Bethlehem; and when
 they arrived at Bethlehem the whole town crowded round, the women saying,
 “Can this be Naomi?”
 20 She said, “Call me not Naomi. Call me Bitter, for the Almighty has made my
 21 life bitter beyond words. I was full when I left this place, and empty has the
 LORD returned me. Why call me, ‘Naomi’? The LORD has spoken up against
 me, the Almighty, and ruined me.”
 22 This is how Naomi, returning from the land of Moab, and, with her, her daugh-
 ter-in-law, Ruth the Moabitess, returned. And they arrived at Bethlehem just
 as the barley harvest began.
 2 1 Naomi had a relation from her husband Elimelekh’s family: a man of substance
 2 and great strength; his name was Boaz. Ruth the Moabitess said to Naomi, “I
 shall go and gather the fallen grains among the barley-stalks – go after anyone
 3 who should show me favor.” Naomi said, “Go then, my daughter.” And so she
 went, to gather in the field after the harvestmen. And it was the field-plot of
 Boaz she chanced to come to; that man of Elimelekh’s family.
 4 And there, indeed, came Boaz, arriving from Bethlehem, and saying to the
 harvestmen, “The LORD be with you.” “Be blessed of the LORD,” they replied.
 5 “Whose is that young woman over there?” asked Boaz of his servant, who was
 6 in charge of the harvestmen. “That is some Moabite girl,” replied the servant in
 charge of the harvestmen, “the one who came back with Naomi from the land of
 7 Moab. She said, ‘Let me come gleaning, gathering the fallen grains from among
 the bundles, where the harvestmen have been’; and so she came, and has been
 standing out here from early morning until now, and hardly sat at all in the shelter.”
 8 Boaz went to Ruth and said, “Daughter, take heed. Do not go gleaning in any
 9 other field, and do not leave this one; cling close by my young women. Keep
 your eyes on the field they are harvesting from and follow after them. I have
 instructed the young men, of course, not to touch you. When you are thirsty,
 go to the jugs and drink of the water the young men have drawn.”
 10 Ruth bowed down low, to the ground, and she asked him, “Why is it that I
 have found favor in your eyes, that you give me recognition such as this, when
 I am a stranger?”
 11 Boaz said, “I have heard what you have done for your mother-in-law, since your
 husband died; of how you left your father, your mother, the land of your birth,
 12 and came to a people you knew not the day before. May the LORD repay your
 labors; may your reward be full, at the hand of the LORD, the God of Israel,
 under whose mantle you come to take shelter.”

...וזהי בבואנה בית לחם ותהם כל־העיר עליהן ותאמרנה הזאת נעמי:
פרק א, פסוק יט

... And when they arrived at Bethlehem the whole town crowded round, the women saying, "Can this be Naomi?" Chapter 1, verse 19

...אֶל־אִשׁוֹךְ תִּלְכִּי אִלְךָ וּבְאִשׁוֹךְ תִּלְיִנִי אֲלֵיךְ עַמְּךָ עַמִּי וְאֱלֹהֶיךָ אֱלֹהֵי:
פרק א, פסוק יז

... Wherever you walk, I shall walk; wherever you lie down, there shall I lie. Your people is my people; your God is my God. Chapter 1, verse 16

י בָּאת לַחֲסוֹת תַּחַת־כַּנְפָיו: וְתֹאמֶר אִמְצֵא־הֵן בְּעֵינֶיךָ אֲדוֹלֵי כִי
 נַחֲמַתְנִי וְכִי דַבַּרְתָּ עַל־לֵב שִׁפְחָתְךָ וְאֲנֹכִי לֹא אֵהְיֶה כְּאֶחָת שִׁפְחָתְךָ:
 יד וַיֹּאמֶר לָהּ בָּעוֹ לַעֲת הָאֵכֶל גְּשִׁי הֶלֶם וְאִכַּלְתָּ מִן־הַלֶּחֶם וְטַבַּלְתָּ
 פֶּתֶךָ בַּחֲמִץ וְתִשָּׁב מִצַּד הַקִּצְרִים וַיַּצְבֹּט־לָהּ קָלִי וְתֹאכַל וְתִשָּׁבַע
 ט וְתִתֵּן: וְתִקַּס לְלֶקֶט וַיֵּצֵא אֶת־נַעֲרָיו לֵאמֹר גַּם בֵּין הָעֵמֲרִים
 טז תִּלְקַט וְלֹא תִכְלִימוּהָ: וְגַם שַׁל־תִּשְׁלֹו לָהּ מִן־הַצִּבְתִּים וְעִזְבֹתֵם
 יז וְלִקְטָהּ וְלֹא תִגְעֲרוּ־בָהּ: וְתִלְקַט בְּשָׂדֵה עַד־הָעֶרֶב וְתַחבֹּט אֶת
 יח אֲשֶׁר־לִקְטָהּ וַיְהִי כַּאִיפֶה שְׁעָרִים: וְתִשָּׂא וְתִבּוֹא הָעִיר וְתֵרָא חֲמוּתָהּ
 יט אֶת אֲשֶׁר־לִקְטָהּ וְתוֹצֵא וְתִתֵּן־לָהּ אֶת אֲשֶׁר־הוֹתֵרָה מִשְׁבַּעָה:
 כ וַתֹּאמֶר לָהּ חֲמוּתָהּ אֵיפֶה לִקְטַת הַיּוֹם וְאַנְהָ עֲשִׂיתִי יְהִי מִכִּיךָ בְּרוּךְ
 כא וְתִגַּד לַחֲמוּתָהּ אֶת אֲשֶׁר־עָשִׂתָה עִמּוֹ וְתֹאמֶר שֵׁם הָאִישׁ אֲשֶׁר
 כב עָשִׂיתִי עִמּוֹ הַיּוֹם בָּעוֹ: וְתֹאמֶר נַעֲמִי לְכַלְתָּה בְּרוּךְ הוּא לַיהוָה
 כג אֲשֶׁר לֹא־עָזַב חֲסִדוֹ אֶת־הַחַיִּים וְאֶת־הַמֵּתִים וְתֹאמֶר לָהּ נַעֲמִי
 כד קְרוֹב לָנוּ הָאִישׁ מִגְּאֻלָּנוּ הוּא: וְתֹאמֶר רוּת הַמּוֹאֲבִיָּה גַם וּ כִי־אָמַר
 כה אֵלַי עַם־הַנְּעָרִים אֲשֶׁר־לִי תִדְבָּקִין עַד אִם־כָּלוּ אֶת כָּל־הַקִּצִּיר
 כו אֲשֶׁר־לִי: וְתֹאמֶר נַעֲמִי אֶל־דּוֹת כַּלְתָּה טוֹב בְּתִי כִי תִצְאִי עִם־
 כז נַעֲרוֹתָיו וְלֹא יִפְגְּעוּ־בְךָ בְּשָׂדֵה אַחֵר: וְתִדְבַק בְּנַעֲרוֹת בָּעוֹ לְלֶקֶט
 כח עַד־כָּלוֹת קִצִּיר־הַשְּׁעָרִים וְקִצִּיר הַחֲטִיִּם וְתִשָּׁב אֶת־חֲמוּתָהּ:
 כט וְתֹאמֶר לָהּ נַעֲמִי חֲמוּתָהּ בְּתִי הֲלֹא אִבְקַשׁ־לְךָ מְנוּחָ אֲשֶׁר יֵיטֵב־
 לְךָ: וְעַתָּה הֲלֹא בָּעוֹ מִדַּעַתְנוּ אֲשֶׁר הֵיית אֶת־נַעֲרוֹתַי הִנֵּה־הוּא
 ג זָדָה אֶת־גֵּרֹן הַשְּׁעָרִים הַלֵּילָהּ: וְרַחֲצֵתִי וְסָכַתִּי וְשִׁמַּתִּי שְׂמַלְתְּךָ
 ד עָלַיךָ וַיְרַדְתִּי הַגֵּרֹן אֶל־תְּנוּדְעִי לְאִישׁ עַד כַּלְתּוֹ לֵאכֹל וְלִשְׁתּוֹת:
 ה וַיְהִי בְּשֹׁכְבוֹ וַיִּדְעַת אֶת־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁכַּב־שָׁם וּבָאת וְגִלְתִּי
 ו מִרְגְּלָתִי וְשֹׁכַבְתִּי וְהוּא יַגִּיד לְךָ אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשִׂין: וְתֹאמֶר אֵלֶיהָ
 ז כָּל אֲשֶׁר־תֹּאמְרִי אַעֲשֶׂה: וְתִרְדַּד הַגֵּרֹן וְתַעַשׂ כְּכֹל אֲשֶׁר־צִוְּתָהּ
 ח חֲמוּתָהּ: וַיֹּאכַל בָּעוֹ וַיִּשָּׁת וַיֵּיטֵב לָבּוֹ וַיָּבֵא לְשֹׁכַב בְּקִצְהָ הָעֵרֶמָה

13 “Sir,” she said, “I hope to find favor in your eyes, for you give me solace. For you have spoken to your servant’s heart, though I am not like your servants.”
 14 When the time came for eating, Boaz said to her, “Come here, eat of this food, and dip your bread in the vinegar.” She sat down beside the harvestmen and he served her roasted grains, and she ate, and had her fill, and more left over. And when she stood up to begin gleaning again, Boaz instructed his workers, “Let her glean among the sheaves as well, do not disgrace her. And drop some ears from the bunches as well; leave them, let her glean them and do not reproach her.”
 17 Ruth carried on gleaning in the field until evening and then threshed what she had gleaned; it was almost an ephah of barley. She picked it up and came into the city; her mother-in-law saw what she had gleaned; and she produced all that was left beyond her fill, and gave it to her.
 19 “Where did you gather today,” she asked, “where were you? Bless whoever gave you this recognition.” So Ruth told her mother-in-law under whose patronage she had worked: “The man’s name is Boaz, with whom I worked today.” Said Naomi to her daughter-in-law, “The LORD bless him; for he has not left behind his kindness for the living or the dead –” and Naomi told her, “The man is our relative; one of our redeemers.”
 21 “He said to me, as well,” said Ruth the Moabitess: “Cling by my young men, until they finish all my harvest,” and Naomi told her daughter-in-law Ruth, “That is well, my daughter. Go out with his young women; do not go and come to harm in other fields.”
 23 And so it was that she clung by Boaz’s young women to glean, until the barley harvest was over, and then the wheat; and after that she sat at home with her mother-in-law.
 3 One day her mother-in-law Naomi said to her, “Daughter, do I not wish I could find you a resting place that would be good for you? Now there is Boaz, our relative, whose young women you were with – and he will be doing his winnowing in the barley shed tonight. And you are going to wash yourself and anoint yourself and put on your dress, and go down to that shed. Do not let the man know that you are there until he has finished eating and drinking.
 4 And when he lies down, take note of the place where he lies, and afterwards go there, uncover his feet and lie down also – and he will tell you what to do next.”
 5 “I shall do,” said Ruth, “all that you tell me to do.”
 6 She went down to the shed and did exactly as her mother-in-law had instructed her. Boaz ate, and drank, and was happy, and he went and lay down at the edge of the heap of grain; and then she came to him silently, uncovered his feet and lay herself down.